

Sygn. akt I ACa 620/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2013 roku

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Stanek
Sędziowie:	SSA Hanna Rojewska (spr.) SSA Joanna Walentkiewicz- Witkowska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Olejniczak

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2013 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **Banku (...) S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. G.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 25 lutego 2013 roku

sygn. akt I C 1989/12

1) **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchyla nakaz zapłaty Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 12 września 2012 roku, wydany w postępowaniu nakazowym, sygn. akt I Nc 57/12 i oddala powództwo;**

2) **nakazuje pobrać od powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 22.688 (dwadzieścia dwa tysiące sześćset osiemdziesiąt osiem) złotych tytułem nieuiszczonej opłaty od uwzględnionej apelacji;**

3) **przyznać kuratorowi – adwokat B. S. wynagrodzenie za czynności podjęte w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych, którą wypłacić tymczasowo ze Skarbu Państwa –Sądu Okręgowego w Płocku;**

4) nakazuje pobrać od powoda Banku (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem wydatków związanych z czynnościami kuratora w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 620/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 roku, wydanym w sprawie z powództwa Banku (...) S.A. z siedzibą w W. przeciwko A. G. o zapłatę, sygn. akt I C 1989/12, Sąd Okręgowy w Płocku utrzymał w całości w mocy nakaz zapłaty wydany przez tenże Sąd z dnia 12 września 2012 r., sygn. akt I Nc 57/12, mocą którego nakazał A. G., aby zapłaciła na rzecz powoda kwotę 453.759,60 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, od kwoty 300.300 zł od dnia 12 czerwca 2012 r. do dnia 21 czerwca 2012 r., od kwoty 453.759,60 od dnia 21 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 12.872 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od dnia doręczenia nakazu.

Sąd ustalił, że w dniu 29 września 2006 r. Bank (...) z siedzibą w W. zawarł z A. N. umowę nr (...) o kredyt, na cele mieszkaniowe. Na mocy powyższej umowy bank postawił do dyspozycji kredytobiorcy kredyt w wysokości 429.000 zł na sfinansowanie zakupu na rynku wtórnym własnościowego spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...). (...)w W.. Bank udzielił kredytu na okres od dnia 29 września 2006 r. do dnia 25 września 2016 r. Ustalono, że kredyt wraz z odsetkami będzie spłacany w malejących ratach kapitałowo - odsetkowych. Kapitał kredytu spłacany będzie co miesiąc, począwszy od następnego miesiąca po wypłacie kredytu lub ustaleniu okresu karencji w 25 dniu miesiąca, w 120 miesięcznych ratach kapitałowych w wysokości: ostatnia rata 3.575 zł, pozostałe raty 3.575 zł każda. Odsetki naliczane są od faktycznego zadłużenia i płatne miesięcznie, począwszy od następnego miesiąca po wypłacie kredytu.

W § 19 umowy strony ustaliły, że od kapitału przeterminowanego Bank pobiera odsetki w wysokości 4 krotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Odsetki naliczane są od dnia powstania zadłużenia przeterminowanego do dnia poprzedzającego jego spłatę, z zastrzeżeniem ust. 3. Z kolei w § 21 pkt 2 ppkt b umowy strony ustaliły, że w okresie korzystania z kredytu kredytobiorca zobowiązuje się do informowania Banku o zmianie miejsca zamieszkania. W § 25 pkt 1 ppkt 1 umowy strony ustaliły, że w przypadku doręczania przesyłek listami poleconymi, jako równoznaczne z doręczeniem traktowane jest pismo dwukrotnie awizowane, a nieodebrane, wysłane do kredytobiorcy na znany Bankowi adres jego miejsca zamieszkania lub podany Bankowi adres do korespondencji, w przypadku niepowiadomienia Banku o zmianie imienia, nazwiska lub adresu pismo zwrócone przez pocztę do Banku pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia.

W dniu 27 marca 2010 r. A. N. zawarła z D. G. związek małżeński i przyjęła, że po zawarciu małżeństwa będzie nosiła nazwisko G..

Wobec braku spłaty w terminie wymagalnych rat kredytu przez pozwaną, powód wezwał ją do uregulowania zadłużenia albowiem stało się wierzytelnością wymagalną. Wymagalne saldo zadłużenia wynosi ogółem 448.617,47 zł, w tym kapitał 300.30 zł i odsetki 148.317,47 zł. Wskazał, że powyższą kwotę zadłużenia należy powiększyć o kwotę odsetek od zadłużenia przeterminowanego, naliczanych za każdy kolejny dzień zaległości w spłacie w wysokości 205,68 zł, licząc od dnia sporządzenia niniejszego pisma. Wezwanie do zapłaty zostało przesłane na adres pozwanej, ul. (...), (...)-(...) G..

Pismem z dnia 30 stycznia 2010 r. powód wypowiedział pozwanej A. G. umowę w związku z brakiem spłaty zadłużenia przeterminowanego, zgodnie z postanowieniami umowy kredytu z dnia 29 września 2006 r., z zachowaniem 30 dniowego okresu wypowiedzenia. Wskazał, że z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowa zostanie rozwiązana, a obowiązkiem dłużnika jest dokonanie natychmiastowej spłaty całości zadłużenia. Wypowiedzenie umowy kredytowej zostało przesłane na adres pozwanej, Al. (...), (...)-(...) W..

Powód w dniu 27 marca 2012 r. uzyskał informację z Centrum Personalizacji Dokumentów Wydział Udostępnienia Danych, że pozwana wymeldowała się w dniu 24 czerwca 2009 r. z pobytu stałego w G., przy ul. (...) i dotychczas nigdzie się nie zameldowała.

W dniu 11 czerwca 2012 r. Bank wystawił wyciąg z ksiąg Bank (...) S.A., w którym stwierdził, że z tytułu umowy nr (...) złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego z dnia 29.09.2006 r. zawartej z dłużnikiem A. G., uprzednio N., Bankowi (...) SA przysługuje wobec w/w dłużnika roszczenie o zapłatę kwoty 453.759,60 zł. Na zobowiązanie składa się należność główna kapitał w wysokości 300.300 zł i odsetki w wysokości 153.459,60 zł, w tym odsetki umowne w wysokości 7.458,16 zł należne za okres od 28.09.2009 r. do 07.04.2010 r. według stopy procentowej 5,03 % p.a., odsetki od zadłużenia przeterminowanego w wysokości 146.001,44 zł naliczone za okres od 28.10.2009 r. do 10.06.2012 r. według zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości 4 krotności stopy kredytu lombardowego NBP (aktualnie 25,00 % p.a.) Stwierdzono, że całe zobowiązanie dłużnika jest wymagalne.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za zasadne. Na wstępie podniósł, że przez umowę kredytu bankowego (art. 69 prawa bankowego) bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Wobec braku spłaty w terminie wymagalnych rat kredytu przez pozwaną, bank wypowiedział umowę kredytową. Wysokość roszczenia ustalił na podstawie wyciągu z ksiąg rachunkowych banku, z którego wynikało, że na kwotę wymagalnego zadłużenia w wysokości 453.759,60 zł składają się kwoty: 300.300 zł tytułem kapitału, 153.459,60 tytułem odsetek.

Zdaniem Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy daje podstawę do uznania, że powód wykazał roszczenie zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Kurator reprezentujący stroną pozwaną nie zakwestionował wysokości kwoty dochodzonej pozwem. Zakwestionował natomiast brak uprawdopodobnienia przez powoda, iż miejsce zamieszkania pozwanej nie jest znane, przedwczesność powództwa wskutek nieprawidłowego doręczenia pozwanej wypowiedzenia umowy kredytu oraz wezwania przedsądowego i w konsekwencji uniemożliwienia pozwanej zapoznania się z treścią w/w pism oraz ustosunkowanie się do ich treści, brak doręczenia nakazu zapłaty pozwanej oraz sposób naliczania odsetek.

Sąd podkreślił, że niniejsze postępowanie toczyło się z udziałem ustanowionego przez Sąd kuratora dla nieznaney z miejsca pobytu pozwanej a zatem nie miał obowiązku doręczania nakazu zapłaty pozwanej ale jej kuratorowi.

Dalej stwierdził, że powód w związku z nieregulowaniem przez pozwaną rat kredytu skierował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytowej, na wskazany przez nią adres, przesyłki dwukrotnie awizowane wróciły do powoda jako niepodjęte. W świetle zapisów umowy kredytowej na pozwanej ciążył obowiązek wskazania aktualnego adresu do korespondencji. Powód zasięgnął informacji z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW wskazującą, iż pozwana wymeldowała się bez zameldowania (pobytu czasowego brak). Doręczenie wezwania do zapłaty było – w ocenie Sądu - prawidłowe i zgodne z postanowieniem § 25 umowy zawartej z pozwaną, przewidującego skutki niepoinformowania przez kredytobiorcę o zmianie adresu lub personaliów w zakresie doręczeń.

Odnośnie odsetek Sąd stwierdził, że ich wysokość została ustalona w umowie, na co pozwana wyraziła zgodę. W czasie zawierania umowy pozwana nie kwestionowała stopy procentowej i nie powoływała się na jej sprzeczność z zasadami współżycia społecznego. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy zastrzeżenie przez powoda stopy procentowej odsetek za opóźnienie w wysokości 4 krotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego nie narusza art. 359 § 2¹ oraz § 2³ k.c. i nie można uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

O kosztach sądowych Sąd orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wniosła pozwana, w imieniu której działa kurator, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 492⁽¹⁾ § 1 k.p.c. wskutek rażąco błędnej i dowolnej (bo nie popartej dowodowo) interpretacji przyjętej przez Sąd meriti poprzez uznanie, iż „ doręczenie wezwania do zapłaty było prawidłowe i zgodne z postanowieniem § 25 umowy zawartej z pozwaną... ”, w sytuacji gdy z materiału dowodowego wyraźnie wynika, iż pozwana pismem z dnia 27.01.2010 r. wskazała jedyny właściwy adres do korespondencji (Al. (...) (...) (...)-(...) W.) wypełniając w ten sposób dyspozycję § 25 pkt. 1 umowy nr (...) „złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego” (dalej „Umowa”) polegającą m.in. na powiadamianiu powoda o każdorazowej zmianie adresu do korespondencji, ergo pisma przesyłane przez powoda (wypowiedzenie umowy z dnia 30.01.2010 r. czy ostateczne wezwanie przesądowe z dnia 17.05.2012 r.) - z uwagi na niedopełnienie obowiązków wynikających z w/w umowy - nie zostały skutecznie doręczone (z uwagi na pominięcie przez powoda treści pisma pozwanej z dnia 27.01.2010 r., w którym właściwy adres do doręczeń podała), a powyższe włączało możliwość rozpatrywania sprawy w postępowaniu nakazowym, konsekwencją czego winno być uchylenie nakazu zapłaty z urzędu; zatem przekonanie Sądu meriti, że „doręczenie wezwania do zapłaty było prawidłowe ” stoi w rażącej opozycji w stosunku do art. 492⁽¹⁾ § 1 k.p.c.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości oraz uchylenie wydanego nakazu zapłaty przez Sąd Okręgowy w Płocku z dnia 12 września 2012 r i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego przed sądem II instancji według norm przepisanych.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej zasługuje na uwzględnienie, choć nie ze wszystkich względów, w niej wskazanych. Nie może być bowiem mowy o naruszeniu przez Sąd Okręgowy przepisu art. 492¹ § 1 k.p.c., który w sytuacji ustanowienia kuratora dla nieznannej z miejsca pobytu pozwanej jeszcze przed wydaniem nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i doręczenia odpisu nakazu zapłaty kuratorowi, nie mógł mieć zastosowania.

Za zasadny natomiast należało uznać pozostałe zarzuty apelacji, w tym zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zakresie dotyczącym między innymi braku skuteczności dokonanego przez powodowy bank wypowiedzenia umowy kredytowej.

Rację ma skarżąca, że błędne są wnioski Sądu I instancji jakoby w związku z nieuregulowaniem przez pozwaną rat kredytu powód skierował do niej ostateczne wezwanie do zapłaty i wypowiedzenie umowy kredytowej, na wskazany przez nią adres, a przesyłki, dwukrotnie awizowane wróciły do powoda jako niepodjęte. Wniosek powyższy pozostaje w sprzeczności z dowodami złożonymi przez samego powoda.

I tak do pozwu zostały jedynie załączone: pismo z dnia 17 maja 2012 roku, stanowiące ostateczne wezwanie przedsądowe, do zapłaty kwoty 448.617,47zł. Pismo to zostało zaadresowane i wysłane na adres (...)-(...) G., ulica (...) i powróciło z adnotacją poczty „zwrot, adresat wyprowadził się” (k.18-19), oraz pismo z dnia 30 stycznia 2010 roku, stanowiące wypowiedzenie umowy kredytowej, zaadresowane i wysłane na adres (...)-(...) W., Al. (...) które powróciło z adnotacją poczty „zwrot, zły adres” (k. 20-21). Powód załączył również do pozwu pismo pozwanej A. N. z dnia 27 stycznia 2010 roku, w którym wskazuje Bankowi (...) w G. zarówno swój nowy adres zamieszkania, tj. (...)-(...) W., Al. (...), jak i adres do korespondencji, tj. (...)-(...) W., Al. (...), (...)(k.23). Załącza także informację z dnia 15 marca 2012 roku, uzyskaną z Centrum Personalizacji Dokumentów MSW Wydział Udostępniania Danych w W., z której wynika, że pozwana pod adresem (...)-(...) G., ulica (...) zameldowana była na pobyt stały do 24 czerwca 2009 roku.

Treść powyższych dowodów klóci się więc nie tylko z zawartymi w uzasadnieniu pozwu twierdzeniami powoda, jakoby oświadczenia i wezwania banku kierowane były na adres wskazany przez pozwaną do celów korespondencji oraz adres zamieszkania, jak i wnioskami sądu meriti w tym zakresie. Żadne bowiem z załączonych do pozwu pism banku

nie zostało doręczone pozwanej, na wskazany przez nią adres do korespondencji. Jedynie wypowiedzenie umowy kredytowej z dnia 30 stycznia 2010 roku zostało wysłane na wskazany przez pozwaną adres zamieszkania, przy czym wezwanie to zostało zwrócone przez pocztę z adnotacją „zwrot, zły adres”.

Słusznie w tej sytuacji podnosi skarżąca, że nieprawdziwe są twierdzenia Sądu Okręgowego, że wysyłane do pozwanej przesyłki były dwukrotnie awizowane i powróciły do powoda jako niepodjęte. Tymczasem zagadnienie skuteczności dokonanego przez powoda wypowiedzenia umowy kredytowej stanowiło podstawową kwestię, decydującą o zasadności zgłoszonego żądania.

Nie może budzić wątpliwości, że zgodnie z § 21 pkt 2 ppkt b umowy, w okresie korzystania z kredytu kredytobiorca zobowiązał się do informowania Banku, między innymi, o zmianie miejsca zamieszkania. W § 25 pkt 1 ppkt 1 umowy strony ustaliły zaś, że w przypadku doręczania przesyłek listami poleconymi, jako równoznaczne z doręczeniem traktowane jest pismo dwukrotnie awizowane, a nieodebrane, wysłane do kredytobiorcy na znany Bankowi adres jego miejsca zamieszkania lub podany Bankowi adres do korespondencji, w przypadku niepowiadomienia Banku o zmianie imienia, nazwiska lub adresu pismo zwrócone przez pocztę do Banku pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia.

W rozpoznawanej sprawie powód został poinformowany pismem z dnia 27 stycznia 2010 roku przez kredytobiorcę, tj. pozwaną A. N. o zmianie miejsca jej zamieszkania, jak i o adresie do korespondencji, co nie było w sprawie kwestionowane, a czego nie ujął Sąd Okręgowy w poczynionych przez siebie ustaleniach faktycznych. Powodowy bank wiedział zatem od tego momentu, na jaki adres należy kierować wszelką korespondencję a mimo to wysłał ostateczne wezwanie przedsądowe z dnia 17 maja 2012 roku na poprzedni adres zamieszkania pozwanej, tj. (...)-(...) G., ulica (...). Natomiast wypowiedzenie umowy kredytowej wysłał jedynie na adres zamieszkania, wskazany przez pozwaną. Tym samym to powodowy bank uchybił regulacji zawartej w § 25 pkt 1 ppkt 1 umowy. Końcowe jej postanowienie o tym, że pismo zwrócone przez pocztę do banku pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, mogło mieć zastosowanie wyłącznie w przypadku niepowiadomienia banku o zmianie adresu. Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w przedmiotowej sprawie, skoro pozwana poinformowała bank zarówno o swoim nowym miejscu zamieszkania, jak i podała bankowi adres do korespondencji. W takim przypadku za skuteczne mogło być uznane jedynie pismo wysłane listem poleconym na znany powodowemu bankowi adres miejsca zamieszkania pozwanej lub podany przez nią adres do korespondencji, dwukrotnie awizowane i nieodebrane.

W ocenie Sądu II instancji nie mogło być przede wszystkim uznane za skuteczne wypowiedzenie umowy kredytowej, dokonane pismem z dnia 30 stycznia 2010 roku. Pomijając, że nie zostało wysłane na wskazany przez pozwaną adres do korespondencji, zaś na adres jej zamieszkania, pismo powróciło do banku z adnotacją poczty „zwrot, zły adres”. Bank nie podjął ze swej strony żadnych czynności zmierzających do wyjaśnienia, dlaczego poczta uczyniła taką adnotację i co ona oznacza, w sytuacji, kiedy adres taki wskazała pozwana i który nota bene był adresem lokalu mieszkalnego, na zakup którego zaciągnęła kredyt w ramach umowy z dnia 29 września 2006 roku. Poczta nie zaznaczyła, że adresat wyprowadził się, bądź jest pod tym adresem nieznanym. Bank nie miał w takiej sytuacji podstaw do przyjęcia, że pozwana nie powiadomiła go o zmianie swego adresu i pozostawienia pisma w aktach ze skutkiem doręczenia. Ubocznie wypada zauważyć, że kierowane już przez Sąd Okręgowy przesyłki dla pozwanej na adres (...)-(...) W., Al. (...) (a więc ten sam co w przypadku wypowiedzenia) były dwukrotnie awizowane i zwracane jako niepodjęte w terminie, a zatem nie był to zły adres, jak odnotowała poczta.

Trudno w tym miejscu nie dostrzec, że zagadnienie nieprawidłowości doręczenia pozwanej tak wypowiedzenia umowy kredytowej, jak i wezwania przedsądowego, a co za tym idzie ich nieskuteczności i przedwczesności powództwa, było zgłoszone w zarzutach od nakazu zapłaty, wydanego w dniu 12 września 2012 roku. Kurator reprezentujący pozwaną podkreślił, że powód nie skierował na wskazany przez pozwaną adres korespondencyjny w/w pism, pozwana nie mogła więc zapoznać się ich treścią i nie miała możliwości wypowiedzenia się co do nich.

Ustosunkowując się do powyższych zarzutów, powód w piśmie procesowym z dnia 6 listopada 2012 roku (k.94) stwierdził jedynie, że „doręczenie wezwania do zapłaty było prawidłowe i zgodne z postanowieniami § 25 umowy zawartej z pozwaną, przewidującego skutki niepowiadomienia przez kredytobiorcę o zmianie adresu lub personaliów

w zakresie doręczeń.” Dopiero do odpowiedzi na apelację powód załączył pismo z dnia 17 maja 2012 roku, będące ostatecznym wezwaniem przedsądowym (tożsamym w swej treści z pismem załączonym do pozwu), skierowanym do pozwanej na wskazany przez nią adres do korespondencji, tj. (...)-(...) W., Al. (...), skr. 71, które jako dwukrotnie awizowane powróciło z adnotacją, zwrot, nie podjęto w terminie” oraz pismo z dnia 16 czerwca 2010 roku, skierowane do pozwanej w sprawie wniosku o restrukturyzację zadłużenia kredytowego, wysłane również na adres (...)-(...) W., Al. (...), skr. 71, które jako dwukrotnie awizowane powróciło z adnotacją, zwrot, nie podjęto w terminie”. Powód podał, że w/w dowody nie były powoływane wcześniej z uwagi na uznanie przez niego jako wiążące zapisów § 25 umowy.

Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 381 k.p.c. pominął powyższe dowody jako spóźnione.

Podkreślenia wymaga, że uregulowanie zawarte w art. 381 k.p.c. jest wyrazem dążenia do koncentracji materiału dowodowego przed sądem pierwszej instancji. Strona, która dopuszcza się zaniedbania w zakresie przysługującej jej inicjatywy dowodowej w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji, musi się liczyć z tym, że sąd drugiej instancji jej wniosku dowodowego nie uwzględni. Uregulowanie zawarte w art. 381 k.p.c. nie służy wykrywaniu i zbieraniu nowych okoliczności faktycznych i środków dowodowych. Prawo do nowości, o którym traktuje powołany przepis rozumieć należy jako otwarcie się możliwości dowodzenia okoliczności faktycznych wcześniej niemożliwych do wykazania z przyczyn obiektywnych. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 września 2012 r., sygn. akt I ACa 181/12, LEX nr 1220402 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 lutego 2013 r., sygn. akt III AUa 1324/12, LEX nr 1286498).

W przedmiotowej sprawie powodowy bank jest profesjonalistą, który zajmuje się zawieraniem umów kredytowych, ich restrukturyzacją i windykacją. Dysponuje szeregiem osób, które na bieżąco zajmują się tymi kwestiami. Powód, od samego początku procesu był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, wystąpił z pozwem o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, doskonale znał treść zarzutów wniesionych przez pozwaną, kwestionującą skuteczność dokonanych przez powoda doręczeń wezwania ostatecznego do zapłaty z dnia 17 maja 2012 roku, jak i wypowiedzenia umowy kredytowej. Powód skwitował powyższe zarzuty lakonicznym stwierdzeniem, że doręczenie wezwania do zapłaty było prawidłowe. Cały czas dysponował jednak dowodami z dokumentów, które załączył dopiero do odpowiedzi na apelację. Miał więc możliwość ich przedłożenia w toku postępowania przed Sądem I instancji. Wbrew jego twierdzeniu potrzeba powołania się na te dokumenty nie powstała wobec uzasadnienia apelacji pozwanej. Dopuszczenie powyższych dowodów byłoby premiowaniem strony powodowej, od której – jako profesjonalisty – wymaga się podwyższonej staranności i dbałości o własne sprawy.

Nawet gdyby Sąd Apelacyjny dopuścił powyższe dowody, to złożone przez powoda dokumenty dotyczą jedynie ostatecznego wezwania przedsądowego, nie zaś wypowiedzenia umowy kredytowej. Tymczasem – o czym była mowa już wcześniej - to właśnie zagadnienie skuteczności dokonanego wypowiedzenia umowy kredytowej jest decydujące dla uznania zasadności zgłoszonego przez powoda żądania. Wskutek bowiem wypowiedzenia umowy, którego okres wynosi 30 dni od daty otrzymania wypowiedzenia, z dniem upływu okresu wypowiedzenia umowa o kredyt zostaje rozwiązana, stosunek kredytowy przestaje istnieć, a obowiązkiem dłużnika (kredytobiorcy) jest dokonanie natychmiastowej spłaty całości zadłużenia wobec banku, które staje się natychmiast wymagalne. Z treści § 18 ust. 3 umowy zawartej przez strony wynika, że najpóźniej następnego dnia po upływie okresu wypowiedzenia, kredytobiorca jest zobowiązany do spłaty całości zadłużenia. W przypadku braku spłaty bank może przystąpić do dochodzenia swoich wierzytelności z prawnych zabezpieczeń spłaty kredytu i majątku kredytobiorcy.

W ocenie Sądu II instancji, w sytuacji, kiedy w realiach przedmiotowej sprawy nie można uznać, by doszło do skutecznego wypowiedzenia pozwanej umowy kredytowej, a ca za tym idzie by ciążył na niej obowiązek spłaty całości zadłużenia, objętego pozwem, powództwo podlegało na podstawie art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Prawo bankowe (tekst jednolity Dz.U.2012.1376) oddaleniu jako niezasadne. W powyższej sytuacji należało, na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 496 k.p.c. zmienić zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylić nakaz zapłaty z dnia 12 września 2012 roku i oddalić powództwo.

O nieuiszczonych kosztach apelacyjnych orzeczono w myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 z późniejszymi zmianami), zaś o przyznaniu kuratorowi wynagrodzenia za czynności podjęte w postępowaniu apelacyjnym na podstawie § 3 ust. 2 oraz § 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów (Dz.U.1982.27.197 ze zm.) w zw. z § 13 ust.1 pkt.2) w zw. z § 6 pkt.7) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Ponieważ to powód wnioskował o ustanowienie dla pozwanej kuratora, na mocy art. 83 w zw. z art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 r. nr 90, poz. 594 z późniejszymi zmianami) w zw. z art. 1304 § 1 k.p.c. nakazano wypłacić przyznane kuratorowi wynagrodzenie tymczasowo z funduszu Skarbu Państwa, nakazując pobranie od powoda na rzecz Skarbu Państwa powyższych wydatków.